चत्वार्य्यपि पदानि, 'ये ब्राह्मणाः', 'मनीषिणः' शास्त्रज्ञाः, ते 'विदुः', न त्वितरे मूढाः। तत्र हेतुरुच्यते, 'त्रीणि' परा पश्यन्ती मध्यमेत्येतानि, पदानि 'गुहायां' शरीरमध्ये, 'निहितानि' स्थापितानि वर्त्तन्ते, 'नेङ्गयन्ति' न तु वहिः प्रसरन्ति, 'वाचस्तुरीयं' वैखरीयाख्यं यत्, 'मनुष्याः', सर्व्वे 'वदन्ति' उच्चारयन्ति। एतच्च शिक्षाकारेण स्पष्टीकृतं,

आत्मा बुध्या समेत्यर्थान् मनो युङ्क्ते विवक्षया।
मनः कायाग्निमाहत्य स प्रेरयति मारुतं॥
मारुतस्तूरसिचरन्मन्द्रं जनयति स्वरं।
कण्ठे माध्यन्दिनं योगं मध्यमं चैष्टुभावगं॥
तारं तार्त्तीयसवनं शीर्षण्यं जगतानुगं।
सोऽजीर्णो मूर्द्ध्नि निहतो वक्त्रमापद्य मारुतः॥
वर्णाञ्जनयते तेषां विभागः पञ्चधास्थितः।
स्वरतः कालतः स्थानात् प्रयत्नानुप्रमाणतः॥
इति वर्णविदः प्राज्ञर्निपुणं तन्निबोधत इति।

तस्माच्छरीरमध्ये गूढं पादत्रयं मनीषिण एव जानन्ति मूढाः, तुरीयमेव वदन्ति॥

यदुक्तं सूत्रकारेण, श्रद्धायै वेहतमिति। तस्य पशोः सूक्ते वपायाः पुरोऽनुवाक्यामाह। "श्रद्धयाग्निः समिध्यते। श्रद्धया विन्दते हविः। श्रद्धां भगस्य मूर्द्धनि। वचसाऽऽवेदयामसि" इति। शास्त्रार्थे विश्वासातिशयरूपा चित्तवृत्तिः 'श्रद्धा', तदभिमानिनी देवतापि तन्निमित्तकैव, 'श्रद्धया' विश्वासा-